

ien no és dolent, el que farà senzillament és reproduir els esquemes mentals dels seus pares".

LA PROBLEMÀTICA DEL POBLE

Si bé és veritat que la vida en un poble és més fàcil de cara a la convivència, no deixa de ser preocupant l'aspecte arquitectònic (voreres, escales, ...) i la dificultat per assistir a centres de rehabilitació o educació. Pel que sembla, els ajuntaments tampoc s'han preocupat massa d'estudiar aquest problema, i no pretenem que a Sant Hilari hi hagi d'haver centres de rehabilitació, o centres d'educació especial, o que de cop i volta s'hagin de posar ascensors als llocs públics, només em sembla significatiu que quan vaig anar a l'Ajuntament per saber el nombre de disminuïts físics i síquics que hi ha a Sant Hilari em diguessin que no ho sabien.

LA REALITAT SIQUIÀTRICA ES DEPRIMENT

Pel què fa als minusvàlids síquics, la problemàtica és, si val, més complexa. El problema que es planteja a les famílies és que tenen una persona disminuïda síquica adulta a l'hora de trobar un centre adequat on aquesta persona disminuïda pugui ser tractada, es redueix a dos punts concrets: 1 L'únic lloc que existeix és un sanatori siquiàtric, i de moment, la siquiatria espanyola està molt lluny de ser un mitjà reabilitador. 2 Degut a la manca de centres i del superpoblament dels ja existents, els problemes per a ingressar-hi són immensos.

Sortosament, en l'aspecte infantil existeix el centre d'Arbúcies, on hi assisteixen 12 nens, entre ells alguns de Sant Hilari. D'aquesta escola i d'aquests nens ens en parla la Carme Camps, professora del centre. La Carme ha cursat els

estudis de Magisteri i s'ha especialitzat en pedagogia terapèutica.

"Les condicions de l'escola diu, són bones. Hi ha prou espai, materials i professors".
- Quins problemes es plantejegen a l'hora de tractar uns nens que necessiten una educació especial?

"A nivell d'escola, el problema és que no es poden tractar conjuntament per la diversitat de coeficients intel·lectuals, d'edat i d'interessos".
- I en quant a les relacions pares-nens-educadors?

"A la relació nen-educador, si no hi ha rebuig i es senten estimats no sol haver-hi problemes. Quant a la relació pares-nens-educadors, és imprescindible un contacte entre els pares i mestres de forma continuada. De totes maneres i per circumstàncies lògiques el nen sol ésser molt difícil a casa, més que a l'escola on tot és per a ell."

- Creus que els pares necessitarien una educació bàsica o uns coneixements previs per a cuidar aquest fill?

"Si és imprescindible en el cas dels nens normals, ho és doblement en el cas d'aquests nens".

- Tu, com a persona que convius i que et dediques a aquestes persones unes hores al dia i per tant les coneixes, què creus que ens poden aportar o ensenyar?

"Ens donen una gran lliçó de convivència, ja que practiquen en gran manera l'estimació i preocupació pels altres. Saben disfrutar del moment que viuen si és mínimament favorable. Agraïen sobre manera l'atenció i efecte que se'ls dona. Normalment són pacífics i estimen la tranquil·litat.

- Què en penses del nivell en què es troba la siquiatria infantil?

"Fins fa poc aquesta es limitava a medicar i reprendre. En aquest moment sembla que es dona més importància al dismi-
nuit i més que solucionar pro-

blemes, s'intenta ajudar-los a desenvolupar-se, no tancant portes, sinó aprofitant les que ells obren i prescindint de la repressió.

- Creus important convivència de nens i disminuïts amb els altres nens?

"Crec que és imprescindible aquesta convivència que sempre és possible.

LA CONVIVÈNCIA HA DE SER POSSIBLE

Recordo que fa ja uns quatre anys, en una reunió de pares-alumnes i professors que es va fer a Sant Hilari del que llavors era el C.L.A. Montsoliu, un pare va proposar la possibilitat de que els nens disminuïts que anaven a Arbúcies (i que encara hi van) baixessin amb el nostre cotxe, ja que era bastant absurd que hagues

(passa a la plana següent)

si és sord...

Potser és sord del tot o tant sols dur d'orella.
Potser és mut o difícil d'entendre.

per ajudar-lo:

- posa't davant d'ell, que se't vegi bé la cara.
- parla a poc a poc i ben clar, amb paraules senzilles, fàcils de llegir a través dels llavis.
- fes gestos senzills.
- en cas de dificultat... escriu el que hages de dir.